

κάπων λαμβάνει κλίσιν τινὰ πρὸς τὰ ὀρνίθια, τὰ ὁποῖα τὸν ἀνεκοίφισαν, καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ παρέχῃ τὴν ζητουμένην περίθαλψιν· ἴσως δὲ καὶ ἡ γοερά φωνὴ τῶν ὀρνιθίων τέρπει αὐτὸν εἰς τὴν δυστυχίαν του, καὶ τὸν προτρέπει εἰς συνδρομὴν τῶν τεθλιμμένων. Ἀπὸ τότε ἀνατρέφει κλωσσοπολῖα ὡς ἡ ὄρνις, περισκέπων, τρέφων αὐτὰ, κλώζων, καὶ πᾶν ἄλλο ἐκτελὼν καθήκον τῆς τρυφερωτάτης μητρός. Ὅταν δὲ ἅπαξ συνειδήσῃ ὁ κάπων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην, δὲν παραιτεῖ εὐκόλως· ἀλλ' ἀφοῦ μία νεοσσὶα μεγαλύνῃ, ἐμπορεῖ ἄλλη, σχεδὸν ἀκλεισιμένη, νὰ βαλῇ ὑποκάτω του, τὴν ὁποίαν θάλει περιποιεῖσθαι μὲ τὴν αὐτὴν τρυφερότητα, ὡς τὴν προτέραν.

**ΓΥΓΙΕΛΜΟΣ ΑΡΒΕΙΟΣ,
Ο ΤΗΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΝ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ
ΑΝΑΚΑΛΥΨΑΣ.**

ΟΛΙΓΟΙ ὠφέλησαν τόσον ἀξιολόγως τὴν ἀνθρωπότητα, ὅσον ὁ Γυγιέλμος Ἀρβείος (Dr William Harvey), ἰατρός Ἀγγλος, πρὸ διακοσίων περίπου ἐτῶν ἀκμάσας. Αὐτὸς πρῶτος ἀναντιρρήτως ἀπέδειξεν ὅτι τὸ αἷμα κυκλοφορεῖ ἀκατάπαυστα, ἐνὸς ὧ ὑπάρχει ζωὴ τις· διὰ δὲ τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης ἔδωκε μέγα φῶς εἰς τοὺς ἰατρούς· καθότι πρόδηλον εἶναι, ὅτι πάντῃ διαφορετικὰ μέσα θεραπείας πρέπει νὰ μεταχειρίζεται ὁ φρονῶν ὅτι τὸ αἷμα στέκει ἀπὸ τὸν γνωρίζοντα ὅτι κυκλοφορεῖ.

Ὁ Γυγιέλμος Ἀρβείος ἐγεννήθη εἰς τὴν κωμόπολιν Folkstone, κατὰ τὴν ἐπαρχίαν Κάντιον (Kent), τὴν 1ην Ἀπριλίου, 1578. Τὰ στοιχεῖα τῶν γραμμάτων ἐδιδάχθη εἰς τὴν Καντουαρίαν, ἔπειτα δὲ ὑπῆγεν εἰς τὸ ἐν Κανταβριγία πανεπιστήμιον. Τὴν ἡλικίαν δεκαενναετῆς, ἀφοῦ εἶχεν ἤδη ἀφιερώσειν ἐξ ἑτῆ εἰς ἐπιστημονικὰς σπουδὰς, μετέβη εἰς τὴν ἡπειρωτικὴν Εὐρώπην πρὸς τελειοποίησιν τῶν μαθημάτων αὐτοῦ, καὶ ἠκολούθη, εἰς τὴν Πάδουαν, τὰς παραδόσεις τοῦ Φαβρικίου περὶ ἀνατομίας, τοῦ Μιναδῶος περὶ φαρμακείας, καὶ τοῦ Κασσερίου περὶ χειρουργίας. Τὸ 1602 ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου μετὰ ἐξ ἑτῆ ἐκλέχθη Ἐταῖρος μὲν τοῦ Συλλόγου τῶν Ἱατρῶν, Ἱατρός δὲ εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τοῦ Ἀγ. Βαρδολομαίου. Τὸ 1615 διωρίσθη νὰ παραδίδῃ περὶ ἀνατομίας καὶ χειρουργίας εἰς τὸν σύλλογον, καὶ τότε ἤρχισε πρῶτον νὰ ἀναπτύσσῃ τὰς ιδέας αὐτοῦ περὶ τῆς τοῦ αἵματος κυκλοφορίας.

Εἰς τὴν νῦν ταύτην δοξασίαν φαίνεται ὅτι ὠδηγήθη ὁ Ἀρβείος κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον· παρετήρησεν εἰς τὰς φλέβας δικλίδας τινὰς, ὅτω πως ἐσχηματισμένας, ὥστε ὑγρὸν, ὁποῖον τὸ αἷμα, ἠδύνατο νὰ περάσῃ διὰ μέσου αὐτῶν κατὰ μίαν διεύθυνσιν, οὐχὶ δὲ κατ' ἄλλην. Πᾶς δὲ, ὁ καὶ μίαν μόνην στιγμὴν σκεφθεὶς περὶ τῶν θαυμασίων καὶ ὠραίων προϊόντων τῆς φύσεως, πρέπει νὰ συναισθάνεται ὅτι οὐδὲν ἐγένεν εἰς μάτην. Ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ διέταξε τὰ πάντα, ὥστε τίποτε νὰ μὴ ἦναι ἄχρηστον. Τοιαύτας ιδέας ἔχων ἐντετυπωμένας εἰς τὸν νοῦν αὐτοῦ ὁ Ἀρβείος περὶ τῶν ἔργων τῆς δημιουργίας, ἐσυμπέρανεν ὅτι αἱ δικλίδες τῶν φλεβῶν ἐγι-

ναν ὡς προείπαμεν, διὰ ν' ἀφίνωσι τὸ αἷμα εἰσερχόμενον νὰ κυκλοφορῇ διὰ μέσου αὐτῶν κατὰ ἰδιαιτέρην τινὰ διεύθυνσιν.

Πρὸ τοῦ Ἀρβείου ἐπεκράτουν αἱ πλέον συγκεχυμένα καὶ ἀντιφατικαὶ δόξαι ὡς πρὸς τὰς ἐνεργείας τοῦ αἵματος. Οἱ μὲν ἐφρόνουν ὅτι ἐκινεῖτο ἀπὸ τοὺς πνεύμονας εἰς τὴν καρδίαν διὰ τινῶν ἀεροσωλήνων, καὶ ὅτι συνμειγνύετο μὲ τὸν αἶρα· οἱ δὲ ὅτι ἐστράγγιζε διὰ λεπτοτάτων πόρων. Ἀλλ' ὁ Ἀρβείος ἔκαμε προσεκτικὴν παρατήρησιν καὶ εἰς ζῶντας καὶ εἰς νεκρούς, καὶ συνήγαγε τὰς δοξασίας αὐτοῦ ἀπὸ πάμπολλα, πολυεὶδῆ περιστατικά. Εἴρηκεν ὅτι ἡ καρδία ἔχει περιόδους ἐνεργείας καὶ ἀναπαύσεως, ἀλλ' ὅτι εἰς θερμοαίματα ζῶα αἱ κινήσεις αὐτῆς εἶναι τόσον ταχεῖαι, ὥστε δὲν ἐμποροῦν νὰ διακριθῶσι τὰ διάφορα τῶν βήματα. Εἰς ψυχροαίματα ζῶα εἶναι βραδύτεραι. Ἡ καρδία ὑφύεται κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐνεργείας τῆς, καὶ τὸ ὅξυ ἄκρον στρέφει ἔμπροσθεν. Συστέλλεται δὲ κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν, καὶ μάλιστα εἰς τὰς πλευράς. Ταῦτα καὶ ἄλλα πολλά, δυσκολώτερα παρὰ νὰ ἐξηγηθῶσιν εἰς τοὺς ἀμυήτους τῆς ἱατρικῆς, ἔκαμαν αὐτὸν νὰ διαδώσῃ τὴν γνώμην, ὅτι τὸ αἷμα κυκλοφορεῖ ἀκαταπαύστως.

Ἡ γνώμη αὕτη ταχέως διήγειρε τὴν προσοχὴν τῶν ἀνατόμων εἰς πᾶν μέρος τῆς Εὐρώπης. Ὁ Πριμερίσιος, Παρισανός, Ροולάριος, καὶ ἄλλοι ἀνατόμοι, σφοδρῶς ἠναντιώθησαν. Εἰς τινὰς μὲν τούτων ἀπήντησεν, ἄλλους δ' ἀφῆκε χωρὶς ἀπόκρισιν, ἐξ ἀηδίας πρὸς τὸ βίαιον καὶ ὕβριστικὸν τοῦ τρόπου τῶν. Καθ' ὅσον τὸ διάστημα τῆς φιλονεικίας διήγῃ μὲ τὴν εὐγένειαν ἀνδρὸς γνωρίζοντος ὅτι εἶχε τὸ δίκαιον· καὶ βαδμηδὸν ἔλαβε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἴδῃ τοὺς παλαιούς ἐχθρούς του, στρέφοντας ἕνα ἕνα, καὶ τὴν δόξαν αὐτοῦ ἐναγκαλιζομένους. Ἀφοῦ δὲ κατ' ὀλίγον ὠμολογήθη ὅτι ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος ἦτον ἡ ἀληθὴς θεωρία, οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ ἐξήγησαν νὰ τὸν ἀποστερήσωσι τῆς τιμῆς, λέγοντες ὅτι πρὸ αὐτοῦ εἶχεν ἀνακαλυφθῆναι. Τινὲς ἔλεγαν, ὅτι εἶχεν ἀνακαλυφθῆναι ὑπὸ τοῦ ἐκ Βενετίας πατρὸς Παύλου· ἄλλοι τὴν ἀπέδιδαν εἰς ἱατρὸν τινα Ἰσπανὸν, τὸν Σέρβετον, ὅστις μετέπειτα ἐκῆν εἰς τὴν Γενεύαν ὡς αἰρετικὸς· ἄλλοι δὲ ἄλιν ἀνέβαιναν ἕως τοὺς χρόνους τοῦ Ἰπποκράτους, διὰ νὰ εὐρωσι τὸν ἀνακαλύψαντα. Ἀλλὰ πᾶν ἐφεξῆς ἔτος, καὶ πᾶσα ἐφεξῆς πρόδος εἰς τὰς ἐπιστήμας, ἀπεδείκνυε σαφέστερα τοῦ Ἀρβείου τὸ δικαίωμα νὰ θεωρῆται ὡς ὁ ἀληθὴς ἀνακαλύψας τὴν τοῦ αἵματος κυκλοφορίαν.

Ὁ Ἀρβείος διωρίσθη Ἐκτακτὸς Ἱατρός τοῦ βασιλέως Ἰακώβου τοῦ πρώτου, τὸ δὲ 1632 Τακτικὸς Ἱατρός τοῦ βασιλέως Καρόλου, ὅστις μεγάλως αὐτὸν ὑπέληπτε, καὶ τὸν ἐχορήγει ζῶα, εἰς τὰ ὁποῖα νὰ κάμνῃ παρατηρήσεις, ἀρμοδίας νὰ προάγῃ τὰς λοιπὰς ἐρεῦνας του. Κατὰ τοὺς ἐμφυλίους πολέμους, προσεκλήθη εἰς τὴν αὐλικὴν φατρίαν, καὶ συνωδαιπόρει μετὰ τοῦ βασιλέως. Ὅτε δὲ πρὸς ὀλίγον ἐστάθησαν εἰς τὴν Ὁξονίαν, ἔλαβε παρὰ τοῦ μονάρχου θῆσιν εἰς τὸ πανεπιστήμιον, ἀφαιρεθεῖσαν ἀπὸ ἀντιπολιτευόμενον κα-

θηγητήν· ἀλλ' ἀφοῦ ἡ Ὁξονία παρεδόθη εἰς τοὺς συγ-
κλητικούς, ἐπανέλαβε τὴν ἑδραν αὐτοῦ ὁ ἀποβληθεὶς,
καὶ ὁ Ἀρβειος ἀπεσύρθη εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Λονδίνου.

Ἐξέδωκεν ἔπειτα ἀνατομικὰ τινὰ καὶ φυσιολογικὰ
συγγράμματα, τὰ ὁποῖα μεγάλως ἤξησαν τὴν ὑπόλη-
ψιν αὐτοῦ, ἥδη ἀρχομένην ἱκανῶς νὰ ἐκλάμπῃ διὰ τὰς
περὶ τὴν κυκλοφορίαν ἐρεῦνας του. Ἀλλὰ πολὺ τοῦ
ἐβράδυνε τοὺς κόπους ἡ γενομένη ἀπὸ ἐχθρῶν πολι-
τικῶν, ἐνῶ εὐρίσκετο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως,
ἄρπαγὴ καὶ ἀφανισμὸς τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ μουσείου.

Τὸ 1652 οἱ ἐκ τοῦ συλλόγου τῶν ἱατρῶν συναδελφοί
τοῦ ἀνήγειραν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ μικρὸν ἄγαλμα, ἀντὶ
τοῦ ὁποῦ ὠκοδόμησεν ἐκεῖνος βιβλιοθήκην καὶ μου-
σεῖον διὰ τὸν σύλλογον. Ὅσον πρόβαινε εἰς τὴν
ἡλικίαν, ἐπασχεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀπὸ τὴν πα-
θῆκαν, καὶ τοσοῦτον ἐθλίβεν αὐτὸν τὸ πάθος τοῦτο,
ὥστε λέγεται ὅτι ἐσύντεμε τὴν ζωὴν μὲ δόσιν ὀπίου.
Ἀπέθανε δὲ τὴν τρίτην τοῦ Ἰουνίου, 1657, ὀγδοηκον-
τούτης, τῶν μὲν συγχρόνων αὐτοῦ χαίρων τὴν ὑπόλη-
ψιν καὶ τὸ σέβας, τῶν δὲ μεταγενεστέρων ἐξασφαλίσας
τὸν θάνατον.

Ἐνταῦθα ἐμποροῦμεν συντόμως τὴν κυκλοφορίαν τοῦ
αἵματος νὰ περιγράψωμεν, — τὸ μέγα πρόβλημα, τὸ τὴν
προσοχὴν τοῦ Ἀρβείου ἀπασχολῆσαν.

Ἡ πρωτίστη μηχανή, διὰ τῆς ὁποίας βάλλεται εἰς
κυκλοφορίαν τὸ αἷμα, εἶναι ἡ καρδιά· μετακομίζεται δὲ
αὐτὸ εἰς πᾶν μέρος τοῦ σώματος διὰ σωλήνων ἢ ἀγω-
γῶν, οἵτινες γίνονται μικρότεροι ἢ λεπτότεροι, καθόσον
ὑποδιαίρουσιν εἰς κλάδους πρὸς τὰ ἅκρα τοῦ συστή-
ματος. Ποῖα μὲν εἶναι ἡ πρώτη δύναμις, ἡ τὸ αἷμα
κινῶσα, εἶναι ζήτημα μυστηριώδες· ἀλλ' ἀφοῦ ἡ κίνη-
σις ἅπας ἀρχίσῃ, προβαίνει τακτικώτατα. Διὰ τῶν
φλεβῶν φέρεται τὸ αἷμα πανταχόθεν τοῦ σώματος εἰς
τὸ δεξιὸν ὠτίον τῆς καρδίας, ὅθεν βιάζεται εἰς ἄλλο
μέρος τῆς καρδίας, καλούμενον τὸ δεξιὸν γαστρίδιον.
Ἐκ τῆς θύσεως ταύτης μεταφέρεται δι' ἀρτηρίας εἰς
τοὺς πνεύμονας, ὅπου καθαρίζεται διὰ τῆς ἐνεργείας
τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ αἵρος, τὸν ὁποῖον ἐμπνέομεν εἰς τοὺς
πνεύμονας, καὶ καθίσταται ἀρμόδιον νὰ ἐκπληροῖ πάλιν
τὰ χρεῖα του. Ἀπὸ τοὺς πνεύμονας μεταβαίνει ἔπειτα
εἰς τὸ ἀριστερὸν ὠτίον τῆς καρδίας· ἐντεῦθεν εἰς τὸ
δεξιὸν γαστρίδιον, ὅθεν πάλιν ἀποστέλλεται νὰ κάμῃ
τὴν περίοδον αὐτοῦ καθ' ὅλον τὸ σύστημα.* (*Ἴδε καὶ
Ἀποθήκης Τόμ. Α'. Σελ. 138, καὶ Τόμ. Β'. Σελ. 46.)

Τοιοιουτοτρόπως ἐκτελεῖται ἡ θαυμασιώτατος αὕτη ἐργα-
σία! Τὸ αἷμα διαρρέειν τρέφει ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώμα-
τος, καὶ συνάγει τὰς εἰς τὸν δρόμον αὐτοῦ ἀπαντωμέ-
νας ἀκαθαρσίας. Τόσον δὲ ἀληθεύει τοῦτο, ὥστε,
ὅπταν ἐπανέλθῃ τὸ αἷμα εἰς τὴν καρδίαν, ἔχει χρῶμα
διόλου πορφυρῶν, γεγόμενον τοιοῦτον ἀπὸ τὰς συναγο-
μένας κατὰ τὴν περίοδον αὐτοῦ οὐσίας, μάλιστα δὲ τὸν
ἀνθρακα. Ὅταν τὸ αἷμα ἐγγίξῃ τὸν εἰς τοὺς πνεύμο-
νας αἶρα, τὸ ὀξυγόνον τῆς ἀτμοσφαίρας τοῦ ἀφαιρεῖ τὰς
ἀκαθαρσίας, καὶ ἐπαναστέλλει αὐτὸ εἰς τὴν καρδίαν
μὲ τὸ σύνηδες ἐρυθρὸν χρῶμα του.

Λέγεται ὅτι πᾶσα τῆς καρδίας κοιλότης περιέχει
ἀπὸ δύο ἕως τρεῖς οὐγγίαις αἵματος, — ὅτι συστέλλεται
ἡ καρδιά τέσσαρας χιλιάδας φορές τὴν ἡμέραν, — καὶ
ὅτι, κατὰ συνέπειαν, καθ' ἡμέραν διαπερνᾷ τὴν καρδίαν
ὀκτὼ χιλιάδων οὐγγιῶν αἷμα, ἢ σχεδὸν 260 ὀκάδων.
Ὁλόκληρος ἡ ποσότης τοῦ αἵματος εἰς τέλειον ἄνδρα
λογαριάζεται περὶ τὰς δέκα ἢ δώδεκα ὀκάδας· ὥστε
ποσότης αἵματος, ἰσοβαρὴς μὲ ὀλόκληρον τὸν εἰς τὸ
σῶμα ὄγκον, πρέπει νὰ περνᾷ διὰ τοῦ σώματος εἰκοσιῆς
φορὰς καθ' ἡμέραν.

Εἰς ἄτομα διάφορα, καὶ εἰς τὸ αὐτὸ ἄτομον κατὰ
διαφόρους ἐποχάς, διαφέρει μεγάλως ἡ δύναμις τῶν τῆς
καρδίας κινήσεων, καὶ ἡ ἐνέργεια τῶν αἱματηφόρων ἀγ-
γείων. Εἰς ψυχρὰς κρᾶσεως ἀνθρώπους ἡ κυκλοφορία
γίνεται βραδέως· εἰς δὲ τοὺς θερμῆς κρᾶσεως, ταχύτε-
ρον. Ὅταν ἡ ἐλπίς ζωογονῇ, ἢ ἡ εὐδαιμονία ἐνθαρ-
ρύνῃ τὸ πνεῦμα, τότε ὁ ζωτικὸς ῥοὺς τρέχει μ' ἐλευθε-
ρίαν καὶ ταχύτητα· ἀλλ' ἡ θλίψις ἢ ἡ δυστυχία βρα-
δύνει αὐτόν. Εἰς τοὺς νέους ὁ σφυγμὸς εἶναι συχνός·
εἰς τοὺς μεσοκαιρίτας σταθερός· εἰς δὲ τοὺς γέροντας,
ἀσθενής.

Δὲν ὑπάρχει μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, οὐδὲ
τὸ πλεόν ἀπομεμακρυσμένον τῆς καρδίας, τὸ ὁποῖον θα-
φιλῶς νὰ μὴ ἀναπληρωθῇ ἀπὸ αἵμα· περὶ δὲ τῆς λε-
πτότητος τῶν ἀγγείων, ὅσα διακομίζουσι τὸ αἷμα τοῦτο,
ἐμποροῦμεν νὰ λάβωμεν ἰδίαν τινὰ ἐκ τοῦ ὅτι καὶ τῆς
λεπτοτάτης βελόνης ἡ κέντησις ἐξάγει αἷμα! Δὲν πρέ-
πει νὰ φανταζώμεθα ὅτι θῆκη αἵματος κατέχει τὸ μέ-
σον τοῦ δακτύλου, ἢ τοῦ βραχίονος, ἢ ἄλλου τινὸς μέ-
ρους τοῦ σώματος, μόνον ἐπειδὴ καὶ νύξιν ἐλαφρὰ ἐξαι-
ματῶναι. Ὅχι· ὅπου καὶ ἂν κεντήσωμεν τὸ δέρμα, δια-
περνῶμεν ἀγγεῖα λεπτότητος ἀπιστεύτου, πλήρη δ' αἵ-
ματος. Ἐλογαρίασέ τις ἀπὸ παρατηρήσεις μικροσκο-
πικὰς, ὅτι ἕκαστον τετραγωνικὸν δάκτυλον τοῦ ἀνθρο-
πίνου σώματος διαπερνῶσι τοὐλάχιστον χίλια διάφορα
καὶ χωριστὰ ἀγγεῖδια! Ὅπόση πρέπει νὰ ᾔναι ἡ λε-
πτότης τῶν ἀξιοθαυμάστων τούτων ἀγωγῶν! Προβαί-
νον δὲ τὸ αἷμα διὰ τῶν λεπτῶν τούτων διωρύγων, ἐνα-
ποθεῖται ὕλην συμβάλλουσαν εἰς τῶν διαφορῶν μερῶν
τὴν αὔξησιν. Τὸ αἷμα εἶναι τὸ μέγα ταμεῖον, ὅθεν
σχηματίζονται βαθμηδὸν ὅλα τὰ στερεὰ μέρη τοῦ ἀν-
θρωπίνου συστήματος. Ὅπου ὅσπουν χρειάζεται, ἐνα-
ποθεῖται οὐσίαν τινὰ, προσφυῇ νὰ παράξῃ ὅσπουν· ὅπου
μὴς ἀπαιτεῖται, ἐκεῖ ἀφίεται εἰδός τι σαρκώδους ἰνός.

Πόσον ἀσήμαντα καταντῶσι τὰ ἔργα τοῦ ἀνθρώπου,
παραβαλλόμενα μὲ τὸν ἐξαιρετὸν μηχανισμόν, διὰ τοῦ
ὁποῦ ἐνεργεῖται ἡ τοῦ αἵματος κυκλοφορία! Οὐδὲν
περιττόν—οὐδὲν ἑλλειπὲς—πᾶν ὄργανον, καὶ πᾶν μέ-
ρος παντὸς ὄργανου, ἔχον τὸ ἴδιον αὐτοῦ καὶ προσδιω-
ρισμένον ὑποὸν ὄργανον, καὶ ὅλα μὲ ἀρμονίαν συνεργοῦντα
εἰς παραγωγὴν ἐνὸς κοινοῦ τέλους! Ἐὰν τοῦτο ᾔναι
μέγα καὶ θαυμάσιον, ἡ ἀνακάλυψις τῆς ἀληθείας ταύ-
της ὠφελεῖ, καὶ πρέπει ἀναγκαιῶς τὰ μέγιστα νὰ ὠφελῇ,
τὸν ἀνθρώπον· ὅθεν καὶ ὀφείλουν χάριτας ἀπείρους οἱ
μεταγενέστεροι εἰς τὸν ἱατρὸν Γουλιέλμον Ἀρβειον.